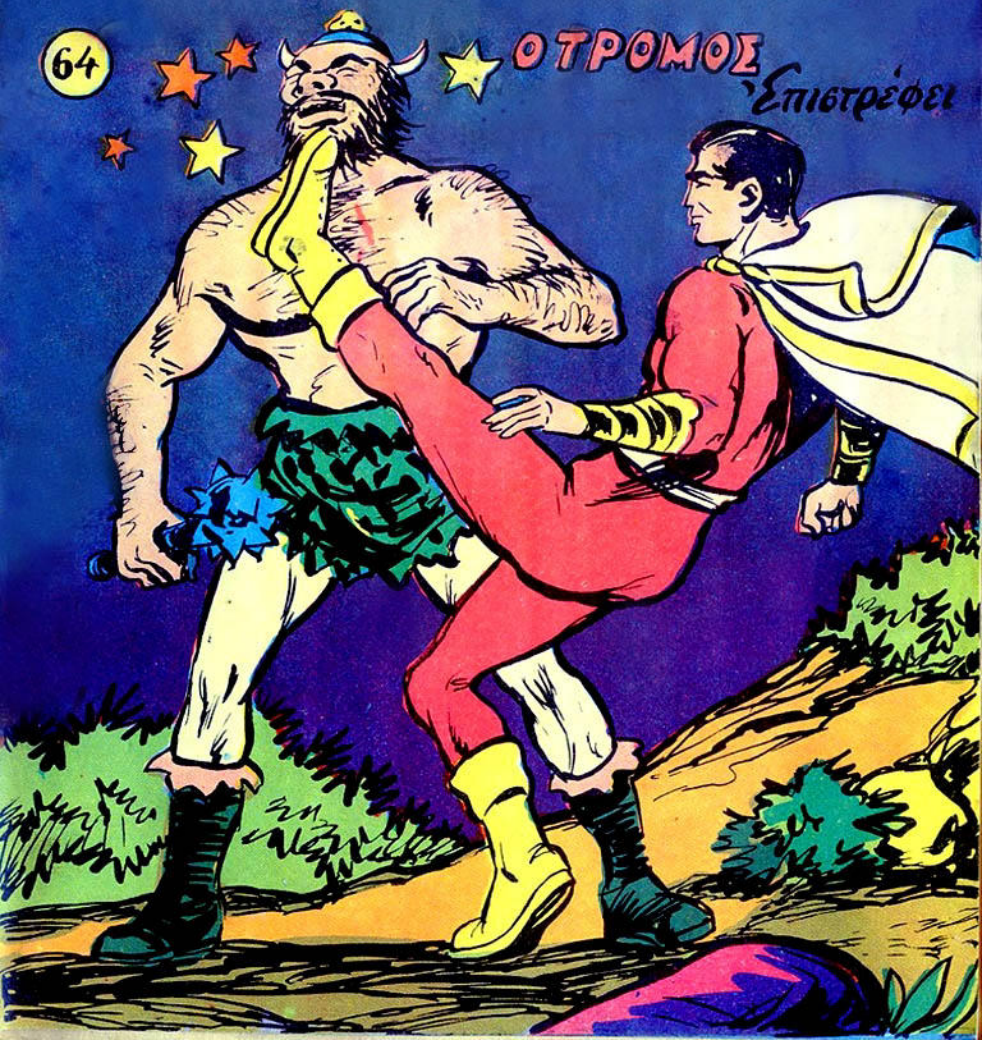

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

64

Ο ΤΡΟΜΟΣ

Επιστρέφει

Επικίνδυνες
όνειροπαλήσιες

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στη Νότια Αμερική. Σ' ένα αγρόκτημα της Βραζιλίας που έχει στο κέντρο του ένα δμορφο, και γραφικό αγροτικό σπίτι. Στο σπίτι, αυτό έχουν εγκατασταθή, για να περάσουν μερικές ευχάριστες εβδομάδες στην εξοχή, τρεις από τους ήρωές μας: Ο Υπεράνθρωπος, ή γυναίκα του "Ελσα κι" ο καμικός νάνος ο Κοντοστούπης με τη μεγάλη μελιτζανιά μύτη και τη δειλή και συγχρόως ήρωϊκή καρδιά. Μαζί τους βρίσκεται, φυσικά, κι' ο Τσιπιτσιπί, το παράξενο τερατάκι που έχει σχήμα ανθρώπινο

και ράμφος πουλιού.

Οι υπόλοιποι: ήρωές μας, ο Κεραυνός ο Έλ Γκρ έκ ο, ή γυναίκα του ή Άστρατη και ο γιός τους Υπερέλληνας, το Παιδί - Θαύμα, έχουν ξεκινήσει για ένα πολύ μακρινό πλανήτη για να βοηθήσουν στην εγκατάσταση μιάς αποικίας από ανθρώπους της Γης.

Ο Υπεράνθρωπος κι' ή "Ελσα περνούν ήσυχα τις ήμέρες τους με μακρινούς περιπάτους στα δάση, φέροντας πίσω παλιές αναμνήσεις από την εποχή που ο Υπεράνθρωπος μόνος, με σύντροφο την "Ελσα, αντιμετώπιζε τις Δυνάμεις του Κακού και της Συμφοράς, που άπειλούσαν τον κόσμο.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

“Όσο για τὸν Κοντοστούπη ὁ νάνος δρῖσκειται στὸ στοίχειό του! Ξάπλα καί... ἅγιος ὁ Θεός! Εἶναι ἀπὸ τὸ πρῶτὶ σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ πίνει δροσιστικά ποτά, ἐνῶ τὸ στόμα του δὲ σταματᾷ οὔτε στιγμή. Πότε διηγεῖται στὸν Τσιπιτσίπ φανταστικά κατορθώματά του πού... δὲν ἔχουν συμβῆ ποτέ, καὶ πότε, ὅταν τὸ τερατάκι βαριέται πᾶ καὶ φεύγει ἀπὸ κοντὰ του γιὰ νὰ ξεζαλιστῆ λιγάκι ἀπὸ τὴ φλυαρία του, ὁ Κοντοστούπης διεξάγει φανταστικές καὶ ἐξίσου... ἀνυπαρκτές μάχες μὲ φανταστικούς ἀντιπάλους, πού... δὲν ὑπάρχουν!

Καθισμένος στὴν πολυθρόνα του, ὁ νάνος ἔχει κλείσει τὰ μάτια του καί... παραμιλάει: σὰν νὰ ὑποφέρει ἀπὸ ὑψηλὸ περετό!

—Ναί!, μουρμουρίζει. Μοῦ κάνεις τὸν παλληκαρὰ ἐπειδὴ εἶσαι μακριὰ καὶ ξέρεις ὅτι βαριέμαι νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου καὶ νὰ σοῦ κησῶ τὰ μούτρα! “Ἐλα πρὸ κοντὰ ντέ, ἂν σοῦ βραστάει! “Ἐ; Τί; Εἶσαι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, καὶ μπορεῖς νὰ μὲ συντρίψης μ’ ἕνα χτύπημα τοῦ ρεπάλου σου μὲ τίς μυτερὲς προεξοχές; “Ἄς γελάσουμε λιγάκι! Χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Γιατί στέκεσαι τόσο μακριὰ, ἀγαπητέ μου Τρόμο; Μὴ φοβάσαι! “Ἐλα πρὸ κοντὰ! Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ ξύλο σήμερα! Εἶμαι στὶς καλές μου σήμερα! “Ἐξάλλου, σήμερα εἶναι Δευτέρα

κι’ ἔχω κάνει τάμα νὰ μὴ δέρω... μωρὰ τὴ Δευτέρα! Χά, χά, χά! “Ἦραϊό ἀστείο αὐτό!... “Ἐ! Στάσου! Γιατί φεύγεις, Τρόμο; Μὴ φεύγης, γιατί θὰ θυμώσω καὶ θά...

“Ἀνοίγει τὰ μάτια του κυττάζει μπροστά του, τὰ γουρλώνει, τὰ ξανακλείνει κι’ ἕνας κόμπος ἀνεβοκατεβαίνει στὸ λαρύγγι του.

—“Ἄγιε Ὁνούφριε προστάτη μου, μεγάλο τ’ ὄνομά σου!, μουρμουρίζει μὲ χεῖλή του τρέμουν. Κάνε τὸ θαῦμα σου καὶ ἰδῶξε ἀπὸ δῶ μπροστά μου αὐτὴ τὴν ὄπτασια, πού σίγουρα τὴν ἔστειλε ὁ ἔξαποδῶ γιὰ νὰ μὲ τρομάξη!

“Ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του καὶ ἡ καρδιά του κάνει δέκα ἀπανωτὲς στριφογυριστὲς τοῦ μπες μέσα στὸ στήθος του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται κατὰ χλωμο καὶ τὰ μάγουλά του τρεμουλιάζουν σὰν κρέμα ὅταν κουνάει κανεὶς ἀπότομα τὸ πιάτο!

Μπρὸς του στέκεται ἕνας παύψηλος κτηνώδης γίγαντας μὲ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο καὶ δυὸ μεγάλα κέσατα στὸ κεφάλι! Εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου! (*)

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι συσπα-

(*) Ὁ Τρόμος, ὅταν ὁ Ὑπερέλληνος τοῦ ἔσπασε τὰ κέρατα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ τιτανομαχία, εἶχε κατορθύει στὰ σπλάγχνα ἑαυτοῦ μακροῦ πλουίτη, γιὰ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ νὰ φυτρώσουν πάλι τὰ κέρατά του! Τώρα ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε. (Διάβασε τὸ τεῦχος 59).

σμένα από ένα άπαισιο χαμό γελο. Από το λαρύγγι του βγαίνει ένα γουργούρισμα, γεμάτο ικανοποίηση και σαδιστική ήδονη για τον τρόπο που προκαλεί στον Κοντοστούπη.

Με δυσκολία ο νάνος καταφέρει να σηκώσει το χέρι του και να κάνει το σταυρό του.

—Φτού, φτού, φτού!, κάνει τρέμοντας. Σκόρδο, σκόρδο, σκόρδο! Ξόρκι, ξόρκι, ξόρκι! "Άγιοι! Πάντες διώξτε το ξωτικό αυτό από μπροστά μου, πριν... αλλοιθωρίσω από το φόβο μου ή πάθω καμμιά συγκοπή! Και πού να βρεθής γιατρός, έδω στην άκρη του κόσμου που να μη σώναμε νάρθουμε ποτέ!

—Πού είναι ο 'Υπεράνθρωπος; ρωτάει ο Τρόμος με τη δυνατή βαθειά φωνή του κάνοντας τὰ τύμπανα τών αυτιών του Κοντοστούπη να πονέσουν.

—"Ε; κάνει χαζά ο νάνος καταλαβαίνοντας τώρα πως δεν έχει μπροστά του φάντασμα. Τί; 'Ο 'Υπεράνθρωπος; Ρώτα τον ίδιο να σου πη πού είναι! Τί είμαι εγώ, νταντά του, να τον κυνηγάω από πίσω;

'Ο Τρόμος αφήνει ένα γυρλισμό θηρίου και σηκώνει το ρόπαλό του. Είναι ένα πελώριο χοντρό ρόπαλο, πού ή άκρη του είναι ογκώδης κι' έχει μετállινες προεξοχές σαν άγκάθια.

Τò κατεβάζει με δύναμη προς τò κεφάλι του Κοντοστούπη, μουγγρίζοντας:

—Παίξεις μαζί μου παλιό-νάνο! Θα σου δείξω εγώ!

Τò Ρόπαλο
του Γίγαινια

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ κίνδυνος πού διατρέχει κάνει όλα τὰ ένστικτα του Κοντοστούπη να ξυπνήσουν. Πριν τò ρόπαλο κατεβή, ο νάνος χτυπάει τὰ πόδια του χάμω και άπογειώνεται με τή δόηθεια μιάς πτητικής συσκευής, πού φορεί στην πλάτη του, κάτω από τὰ ρούχα του.

Τινάζεται προς τὰ πάνω με όρμη ρουκέττας και κυττάζει κάτω. Βλέπει τò ρόπαλο του Τρόμου να χτυπάει τήν πολυθρόνα, συντρίβοντας την και καταστρέφοντας ένα μεγάλο μέρος του πατώματος τής θεράντας!

Τότε, μιά περίεργη μεταβολή συμβαίνει μέσα στην παράξενη και άντιφατική ψυχή του νάνου. 'Ο φόβος του σβήνει και τή θέση του παίρνει ένας άσυγκράτητος θυμός.

—Μου χάλασε τήν πολυθρόνα μου, τò κτήνος! Μου χάλασε τήν πολυθρόνα μου! Πού θα ξαπλώνω τώρα για να περνά τήν ώρα μου; Πού θα... χουζουρεύω; Θα σε κανονίσω τώρα εγώ, παλιο-Τρόμε! Θα σε μάθω εγώ να γυρίζεις στα σπίτια και να καταστρέφεις τις πολυθρόνες τών φιλήσυχων ανθρώπων!

Και, γυρίζοντας τò κεφάλι του προς τὰ κάτω, κάνει μιά κατακόρυφη έφόρμησι έ-

ναντίον του Θεού του Πολέμου, αρπάζει το τρομερό ρόπαλο από το χέρι του με μία απότομη αιφνιδιαστική κίνηση και απογειώνεται πάλι!

—'Αχά! κάνει σκίζοντας τον αέρα. Έτοιμάσου να νοιώσης τη γλύκα του ίδιου του ροπάλου σου, Τρόμε!

Ο Θεός του Πολέμου απογειώνεται και χύνεται πίσω από τον Κοντοστούπη, με τις χερούκλες του απλωμένες και τα φοβερά κέρατά του προτεταμένα, ενώ από το στήθος

Και ο νάνος χτυπάει τον γίγαντα στο κεφάλι με το άγκιστρο ροπάλου του Θεού του Πολέμου!

του βγαίνουν άναρθρες κραυγές και μανιασμένα ούρλιαχτά λύσσας.

Μέσα σε λίγες στιγμές φτάνει κοντά στο νάνο. Τα δάχτυλά του τον αγγίζουν σχεδόν. Μα ο Κοντοστούπης όταν δέν το έχει κυριεύσει ο φόβος είναι άπίστευτα γρήγορος και εύλυγιστος.

Κάνει μία γοργή στροφή γύρω από τον εαυτό του, περνάει πίσω από τον Τρόμο, ακριβώς πάνω από τους ώμους του, και το ρόπαλο που κρατάει σηκώνεται και πέφτει με δύναμη, χτυπώντας τον Θεό του Πολέμου στο κεφάλι, ανάμεσα στα κέρατά του!

Ο Τρόμος ούρλιάζει ανατριχιαστικά από πόνο και λύσσα και, μισοζαλισμένος από το χτύπημα, πέφτει προς το έδαφος και θρονιάει με τρομακτικό γδούπο χάμω!

Ο Κοντοστούπης αφήνει μία θριαμβευτική πολεμική ίαχή:

—Γιούχουουου! Έμπρός Κοντοστούπαρε! Σώσε τον κόσμο!

Και κατεβαίνει όρμητικά, σάν... κολοβό γεράκι που χυμάει έναντιον της λείας του!

—Σ' έφαγα Τρόμε!, ούρλιάζει καθώς κατεβαίνει. Τρέ με, Τρόμε! Έφτασε η ώρα σου!

Ρίχνεται πάνω στο Θεό του Πολέμου, πριν αυτός συνέλθει έντελως, και αρχίζει να τον γρονθοκοπάει στο στήθος με όλη του τη δύναμη.

Ξαφνικά, το κορμί του Τρό

μου άνασκιρτάει άπότομα, κάνοντας τόν Κοντοστούπη νά τιναχτή στον άέρα!

‘Ο Θεός του Πολέμου πετά γεται όρθιος. ‘Αφροί μανίας βγαίνουν άπό τó στόμα του! ‘Ηχοι λύσσας ξεπηδούν άπό τó λαρύγγι του! Σπίθες θυμού και μίσους έξακοντίζονται άπό τά μάτια του!

Τó κερασφόρο κεφάλι του τινάζεται πρós τά πάνω και χτυπάει τόν Κοντοστούπη στά... μαλακά σημεία του σώματός του με τóση δύναμη, ώστε ό νάνος, με τίς αίσθησεις του μισοχαμένες έκσφενδονίζεται σέ ύψος έκατό μέτρων, ούρλαζοντας περισσότερο άπό τó φόβο του παρά άπό τόν πόνο!

—Κάηκα!, ξεφωνίζει. Με μαχαίρωσε ύπουλα ό Τρόμος! ‘Όχι ή καρδούλα μου! Πεθαίνω!

Πέφτει πάλι πρós τó έδαφος, γιατί σαστισμένος καθώς είναι, δέν έχει τó κουράγιο νά χρησιμοποιήση τήν πτητική συσκευή του.

Προσγειώνεται μπροστά στο σπίτι κοντά στον Τρόμο πού έχει ξεκαρδιστή τώρα στα γέλια.

—Είσαι άστείος!, λέει στο νάνο. Κύτταξέ με! Κύτταξέ με καλά!

Και τότε μπροστά στα κατάπληκτα και τρομαγμένα μάτια του Κοντοστούπη γίνεται κάτι άπίστευτο.

‘Ο Τρόμος μεταμορφώνεται! Στή θέση του στέκεται τώρα ένας τεράστιος έλέφαντας, πού σαλεύει τήν προβο-

Και τότε τά κέρατα του Τρόμο τόν τινάζουν πολύ ψηλά!

σκίδα του κοροϊδευτικά! (*)

—‘Α.. άγιοι Πάντες!, τραυλίζει ό νάνος κάνοντας πάλι τó σταυρό του. ‘Ο κόσμος χάλασε!

‘Η προβοσκίδα του έλέφαντα χαμηλώνει πρós τó μέρος

(*) ‘Ο Τρόμος έχει τήν ικανότητα με τή δύναμη τής θελήσεώς του νά κάνει τούς άλλους νά τόν βλέπουν όπως αυτός θέλει! Γίνεται κάθε είδους ζωό ή αντικείμενο! Τά μάτια του, έξ άλλου, είναι προικισμένα με κεραυνούς πού καταστρέφουν τά πάντα! (Διάβασε τó τεύχος 59).

του και τον... περιλούζε. μ' ένα συντριβάνι νερού, κάνοντάς τον μούσκεμα από το κεφάλι ως τα πόδια.

Ο νάνος γίνεται έξω φρενών. Το παντελόνι του, ένα ολοκαίνουργιο φρεσκοσιδερωμένο παντελόνι έγινε χάλια! — Παλιοελέφαντα!, γρυλλίζει. Θα μου το πληρώσης αυτό!

Και κινείται προς το μέρος του μεταμορφωμένου Τρόμου.

Μά σταματάει.

Στή θέσι του ελέφαντα δεν υπάρχει: τώρα παρά ένα μεγάλο... κούτσουρο!

—Ο Ίησούς Χριστός νικάει! Όλα τα κακά σκορπά!, μωρμουρίζει ο Κοντοστούπης πανκόβλητος. Δέν...

Το κούτσουρο χάνεται!

Τώρα, μπροστά στο νάνο, στέκεται πάλι ο ίδιος ο Τρόμος και τα γέλιο του Θεού του Πολέμου άνηχεί σαν παρατεταμένη βροντή!

Ένα δυνατό έκτυφλωτικό φως ξεπηδάει: μέσα από τα σκτεινά βόθρη των ματιών του και χτυπάει τον Κοντοστούπη!

Ο νάνος τινάζεται μακριά άνωψώνεται στον άέρα, κάνει μερικές στρ.φογυριστές σπασμωδικές τουμπες γύρω από τον έαυτο του πέφτει με θρόνο το στο έδαφος και μένει ασάλευτος!

Ο Τρόμος γελάει: πάλι σατανικά.

—Χά, χά, χά, χά, χά! Ήταν πολύ κωμικό αυτό! Τώρα, που είναι: ο Ύπεράνθρ...

Σωπαίνει ένω τα μάτια

του, λάμποντας από άγρία χαρά, παρακολουθούν μια μερφή που πλησιάζει από το μέρος του δάσους.

Ο Ήρωϊσμός του Τσιπιτσιπί

ΕΙΝΑΙ ή "Έλσα! Η γυναίκα του Ύπερανθρώπου! Γυρίζει μόνη της από το δάσος, όπου ο ξακουστός άντρας της έχει μείνει για να πιάση κανένα έλάφι, που το κρέας του άρέσει πολύ στην Έλσα.

Η γυναίκα του πιο δυνατό ανθρώπου του κόσμου περπατάει γοργά, με το πρόσωπο γεμάτο εύτυχία και ξεγνοιασιά. Είναι εύτυχημένη έδώ στη μακρυνή αυτή έξοχή, με τον αγαπημένο της άντρα. Και είναι ιδιαίτερα εύτυχημένη που όλα είναι ήσυχά και τίποτα πια δεν απειλεί τον κόσμο και τα λατρευτά της πρόσωπα!

Προχωρεί προς το σπίτι, χωρίς να υποψάζεται: ότι εκεί την περιμένει ο πιο κτηνώδης, πιο δυνατός και πιο έκδικητικός έχθρος που έχουν γνωρίσει: ποτέ οι Ύπεράνθρωποι!

Ξαφνικά, ένα μικροσκοπικό τερατάκι έρχεται γοργά προς το μέρος της με τεράστια ηηδήματα. Είναι ο Τσιπιτσιπί.

Το μεγάλο ράμφος του άνογκλείνει σπασμωδικά.

—Ο.. ό... Τρόμος!, λέει με δυσκολία με τη βραχινή στριγγή φωνή του. Ήρθε ο

Τρόμος και χτύπησε τὸν Κοντοστουπή!

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλσα χλωμιάζει. Τὰ μάτια τῆς γεμίζουν ἀπὸ ἓναν ἀπέραντο φόβο. Φόβο ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν Κοντοστουπή, τὸν Τσιπιτσιπίπ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο, γιὰτὶ οἱ δυνάμεις τοῦ Τρόμου ἔχουν γίνει καταπληκτικές. Καὶ νοιώθει: φόβο, ἐπίσης γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα, ποὺ θὰ παραδοθῆ ἀπροσάτευη στὰ χέρια τοῦ Τρόμου ἂν αὐτὸς νικήσῃ!

Γυρίζει γοργὰ γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω στὸ δάσος καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄντρα τῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως μιὰ ὀγκώδης μορφὴ προσγειώνεται μπροστά τῆς καὶ τῆς φράζει τὸ δρόμο!

Ἐνα βροντερό, σατανικὸ γέλιο ἀνηχεί. Εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου μὲ τὸ φοβερὸ ἀγκαθωτὸ ρόπαλό του στὸ χέρι!

—Ἡ Ἐλσα!, λέει, ὑπόκωφα. Ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Θὰ μπορέσω, λοιπόν, ν' ἀρχίσω τὴν ἐκδίκησί μου ἀπὸ τώρα, συντρίβοντας τὸ ὄμορφο κεφάλι σου, Ἐλσα! Θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη χαρὰ αὐτὴ γιὰ μένα!

Ἡ Ἐλσα νοιώθει τὰ πόδια τῆς νὰ λυγίζουν. Πέφτει στὰ γόνατα, ἐνῶ προφέρει μιὰ σιωπηλὴ προσευχή:

«Θεέ μου! Γιατὶ νὰ ὑπάρχουν τόσο κακὰ καὶ διαβολικὰ πλάσματα; Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ὅλα τὰ δημιουργήματά Σου καλὰ καὶ ἀγγελικά;

Πόσο πιὸ ὠραίος θὰ ἦταν τότε ὁ κόσμος! Μὰ Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μὰς Ἴσως ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ὁ κόσμος!»

Τὸ φριχτὸ ρόπαλο τοῦ Τρόμου ἀνυψώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει μὲ ὀρμὴ πρὸς τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ἡ Ἐλσα κλείνει τὰ μάτια τῆς.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ Τσιπιτσιπίπ ποὺ στέκεται κοντά τῆς τρέμοντας, ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο, κάνει κάτι ἀφάνταστα ἥρωικό.

Μ' ἓνα πήδημα χυμαίει ἓναν τῖον τοῦ Τρόμου τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ μὲ τὸ μακρὸ ράμφος του χτυπάει τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου... μέσα στὰ μάτια!

Ἐνα μευγηρτὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ πλατὺ στήθος τοῦ γίγαντα, ποὺ τραβιέται σπασμωδικὰ πρὸς τὰ πίσω, κάνοντας ἔτσι τὸ ρόπαλό του νὰ ἀστοχήσῃ!

Ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἐλσα, τὸ ὀγκώδες ἀγκαθωτὸ ρόπαλο χτυπάει πάνω σ' ἓνα βράχο ποὺ ἦταν κοντά τῆς, καὶ τὸν συντρίβει!

Ὁ Τρόμος παρατάει τὸ ρόπαλό του καὶ σηκώνει τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸν Τσιπιτσιπίπ!

Μὰ τὸ τερατάκι ἔχει κιόλας πηδήσει κάτω καὶ τῶχει βάλει στὰ πόδια ἀφήνοντας σιγαλὲς κραυγὲς πανικοῦ.

Μὴ βλέποντας καθαρὰ ἀπὸ τὸν πόνο τῶν ματιῶν του, ὁ κυκλώπειος ἔχθρὸς τοῦ κό-

μου, απλώνει τις χερούκλες του προς την "Ελσα για να την τσακίσει!

Ο Τσιπιτσιπ, καθώς φεύγει, το βλέπει αυτό με την άκρη του ματιού του και... γυρίζει πίσω! Το ήρωικό τερατάκι δε λογαριάζει τον εαυτό του! Η μόνη σκέψη που υπάρχει αυτή τη στιγμή στο μυαλό του είναι: ότι πρέπει να σώσει την "Ελσα!

Μ' ένα ακροβατικό πήδημα, αρπάζει πάλι τον Τρόμο από τα κέρατα και το ράμφος του χτυπάει πάλι και ξα-

Το ρόπαλο του Τρόμου κατεβαίνει προς το κεφάλι της "Ελσας!

ναχτυπάει: τὸ γίγαντα στὰ μάτια!

Τρελλός από πόνο και λύσσα, ὁ Τρόμος τραβιέται: πάλι πρὸς τὰ πίσω, σηκώνει τις χερούκλες του και... αρπάζει τὸ τερατάκι!

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι μιὰ ἀπὸ τις πιὸ θλιβερὲς σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν Ὑπερανθρώπων!

Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου ἀποσπάει τὸν Τσιπιτσιπ ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν σηκώνει ψηλά και με μιὰ ἀπότομη κίνηση τῶν πανίσχυρων μυῶν του τὸν ἐκσφενδονίζει πάνω σ' ἕνα βράχο!

Τὸ κορμάκι τοῦ δυστυχισμένου Τσιπιτσιπ συντρίβεται! Τὸ τερατάκι, πού τόσα χρόνια στάθηκε πιστὸς και φαιδρὸς σύντροφος τῶν Ὑπερανθρώπων, ξεψυχάει! Ὁ «ἀσπὸνδος φίλος» τοῦ Κοντστούπη, δὲν ὑπάρχει πιά!

Πάλη Τιτάνων!

ΤΡΟΜΟΣ σαλεύει: τὸ κεφάλι του και τὰ μάτια του κα θαρίζουν. Βλέπει τὴν "Ελσα, με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα για τὸ φριχτὸ θάνατο τοῦ Τσιπιτσιπ νὰ γέρνη και νὰ πέφτη χάμω λιπόθυμη!

Μ' ἕνα θηριώδες γρύλλισμα, ὁ ἀπεκρουστικὸς Θεὸς τοῦ Πολέμου σηκώνει: τὸ πόδι του για νὰ τὴν πατήσει και νὰ τὴν συντρίψη κάτω ἀπὸ τὴν τεράστια πατούσα του!

—Πέθανε, γυναίκα τοῦ Ὑ-

περανθρώπου!, μουγγρίζει.
Και κατεβάζει το πόδι του!

Μά, πριν ή πατούσα του λυώση την "Ελσα, μιὰ κόκκινη μορφή κατεβαίνει από τον ούρανό, σκίζοντας τον αέρα σαν φωτεινό μετέωρο, και χτυπάει τον Τρόμο κατάστηθα με τόση όρμη, ώστε ο Θεός του Πολέμου, με την ανάσα πιασμένη, τινάζεται είκοσι μέτρα πίσω, ούρλαζοντας σαν ένα όλόκληρο κοπάδι από πληγωμένες άρκούδες!

Μά πετάγεται άμέσως όρθιος και γυρίζει για να αντιμετώπιση τον καινούργιο αυτόν αντίπαλο!

Είναι ο Ύπεράνθρωπος, ο ήρωας των ήρώων ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου, ο πρώτος από την οικογένεια των Ύπερανθρώπων, που έχει αναλάβει την προστασία της Άνθρωπότητας!

Το μυώδες άθλητικό κορμί του διαγράφεται ανάγλυφα, κάτω από την εφαρμοστή κόκκινη στολή του και ή μπέρτα του κυματίζει περήφανα στον αέρα!

Την ίδια στιγμή, μιὰ άλλη μορφή προσγειώνεται δίπλα στον Ύπεράνθρωπο. Είναι ο Κοντοστούπης! Ο νάνος έχει συνέλθει από τη νάρκη, στην όποία τον είχαν ρίξει οί κεραυνοί των ματιών του Τρόμου, και έρχεται: τώρα για να βοηθήση τον αγαπημένο φίλο του.

—Κοντοστούπη!, λέει γοργά ο Ύπεράνθρωπος. Πάρε την "Ελσα και φύγε! Πήγανέ

Ο Τρόμος σπρώχνει κι ένα μεγάλο μέρος του σπιτιού πέφτει.

την στο σπίτι!

Ενώ ο Κοντοστούπης σκύβει πάνω από την "Ελσα, ο Τρόμος αρχίζει την επίθεσι.

Μέσα από τα σκοτεινά μάτια του ξεπηδούν και έκτοξεύονται προς το μέρος του Ύπερανθρώπου. Μά ο ήρωάς μας δεν βρίσκειτα: πιά στην ίδια θέση!

"Έχει άπογειωθή και, με ασύλληπτη ταχύτητα, πετάει κάνοντας στον αέρα στροφές τόσο γρήγορες, ώστε το μάτι δυσκολεύεται να τον άκολου-

θήση, γὰρ νὰ ἀποφύγη τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Τρόμου!

Ἔτσι κατορθώνει νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου, χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν ἀνάισθητο οἱ κεραυνοὶ τῶν ματιῶν του!

Καὶ τότε ἀρχίζει ἕνα φοβερὸ ξυλοκόπημα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὶς δυνάμεις του πολλαπλασιασμένες ἀπὸ τὸ θυμὸ του γιὰ τὴν ἀπόπειρα τοῦ Τρόμου νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἑλσα, σφυροκοπάει τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου ἀλύπητα στὸ πρόσωπο, πάνω στὰ μάτια, ζαλιζόντάς τον καὶ ἐμποδίζοντας τοὺς κεραυνοὺς του νὰ ἐξακοντιστοῦν!

Ὁ Τρόμος μὴν περιμένοντας μιὰ τέτοια ἐπίθεση, σαστίζει. Τὰ μπράτσα του κινούνται: σπασμωδικὰ καὶ ἀδέξια, χωρὶς ὅμως νὰ συναντοῦν τὸν ἀντίπαλό του, ποὺ κινεῖται πολὺ πιὸ γοργὰ καὶ πιὸ ἐπιδέξια!

Ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης μεταφέρει τὴ λυπόθυμη Ἑλσα στὸ σπίτι, οἱ γροθιὲς τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐξακολουθοῦν νὰ συντρίβουν τὴν ἀντίστασι τοῦ Τρόμου, χτυπώντας τον πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι στὸ πρόσωπο, πάνω στὰ μάτια!

Ξαφνικά, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου παραπατάει ζαλισμένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχεται ἐπάνω του καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ λαίμω σὲ μιὰ ἐξαρθρωτικὴ κλειδολαβή!

Τὸ πᾶνσοχο μπράτσο του σφίγγει μὲ καταπληκτικὴ δύναμι τὸ λαίμω τοῦ Τρόμου,

ποὺ δογγάει καὶ μουγγρίζει καὶ ξεστομίζει: φριχτὲς βλαστήμιες!

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα μεγάλο σφάλμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ὁ ἀντίπαλός του βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ σφυροκόπημα τῶν ματιῶν του καὶ νὰ ἀντιδράσῃ!

Τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα ἀλλάζει μορφή! Γίνεται: ἕνας τεράστιος ... βόας, ποὺ τὸ κορμὶ του συστρέφεται καὶ κουλουριάζεται γύρω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Αὐτὸς ὅμως δὲν τὰ χάνει. Ξέρει ὅτι ὁ βόας δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. Ξέρει ὅτι εἶναι ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας του, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει νὰ τὸ βλέπῃ ἢ ἀλλόκοτη καὶ ἰσχυρὴ θέλησι τοῦ Τρόμου!

Ἐξακολουθεῖ, λοιπόν, νὰ σφίγγῃ τὸ λαίμω τοῦ ἀντιπάλου του μὲ μανία ἐνῶ τὸ κορμὶ τοῦ βόα ἐξακολουθεῖ νὰ συστρέφεται καὶ νὰ τὸν μαστιγώνῃ!

Ἐνα διαπεραστικὸ σφύριγμα βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βόα! Τὸ ἔρπετο ἀλλάζει μορφή! Γίνεται: ἕνας τεράστιος κροκόδειλος, ποὺ ἀνοιγοκλείνει μὲ λύσσα τὰ τρομερὰ σαγόνια του! Ἐπειτα ὁ κροκόδειλος γίνεται: λιοντάρι, τὸ λιοντάρ: ἵπποπόταμος, ὁ ἵπποπόταμος δεινόσαυρος καὶ τέλος ἡ μορφή τοῦ Τρόμου κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί της.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τῶν ὤμων του, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου ἀποτινάζει ἀπὸ πάνω του τὸν Ὑπεράνθρωπο, ποὺ ἐξα-

κοντίζεται δέκα μέτρα μακρὰ!

Τὰ μάτια τοῦ Τρόμου ἀστράφτουν καὶ οἱ κερανοὶ τοὺς χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο. Τὸ κορμὶ τοῦ ἥρώα μας συσπάται καὶ σφριάζεται ἀναίσθητο χάμω!

Ὁ Τρόμος τρέχει κοντὰ του καὶ πιθᾶει στὸν ἄερα γὰρ νὰ προσγειωθῆ μ' ὄλο του τὸν ὄγκο πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ νὰ τὸν συντριψῆ!

Ὁ νάνος ἐπαμβαίνει

Σ ΤΟ μεταξὺ, ὁ Κοντοστούπης μεταφέρει τὴν Ἔλσα μέσα στὸ σπίτι, ἐνῶ μονολογεῖ ἄγρια:

—Τρόμε! Παλιότρομε! Θὰ σοὺ σπᾶσω τὰ μούτρα ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις! Πείραξες τὴν Ἔλσα! Τὴν ὀμορφὴ γυναῖκούλα τοῦ Ὑπεράνθρωπου τοῦ καλύτερου φίλου μου!

Μπαίνει μέσα στὸ σπίτι ξαπλώνει τὴν Ἔλσα πάνω σ' ἕνα κρεβάτι καὶ βγαίνει πάλι.

Ὅταν κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ὅπου διεξάγεται ἡ γιγαντομαχία μεταξὺ τοῦ Τρόμου καὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ στὴ ραχοκοκκαλιά του ἀνεβοκατεβαίνει: ἕνα παγερὸ ρίγος.

Βλέπει τὸν Τρόμο νὰ πετάγεται: στὸν ἄερα καὶ νὰ κατεβαίνει μ' ὄλο του τὸ βάρος ἐπάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ἐνστικτωδῶς καὶ χωρὶς,

νὰ καταλάβῃ καλά - καλά κι' ὁ ἴδιος πῶς ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται σὰν ρουκέττα καὶ πετᾶει ὀλοταχῶς ἐναντὶον τοῦ Τρόμου!

Φτάνει ἐκεῖ μιὰ στιγμή πρὶν τὰ πόδια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου συναντήσουν τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ ὁ νάνος τὸν χτυπάει στὸ στήθος μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, ἀνατρέποντας τὸ γίγαντα καὶ ριχνοντάς τον κάτω, δέκα μέτρα μακρὰ!

Ἐπειτα, ὁ νάνος ξεμακραινέει πετώντας γιὰ νὰ κἀνηστροφῆ καὶ νὰ ἐπιτεθῆ πάλι.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ πᾶει μακρὰ!

Ὁ Τρόμος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τὸν τὰ τρομερὰ μάτια του καὶ τὸν κεραυνοβολεῖ

Ὁ Κοντοστούπης συστρέφεται στὸν ἄερα, σὰν παραγκιρζᾶκι: τοῦ κάνει τοῦμπες πίσω ἀπὸ τὸ πανὶ τοῦ παραγκιρζοπαϊκτῆ, ποὺ πέφτει στὸ ἔδαφος ἀναίσθητος, χτυπημένος γιὰ δευτέρη φορὰ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἀπὸ τοὺς κερανοὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου!

Τώρα, ὁ Τρόμος στρέφει ὄλη τὴ μανία του πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὅπου βρίσκεται μόνη τῆς ἡ Ἔλσα!

Δὲν μπαίνει κἀν στὸν κόπο νὰ ὀρμήσῃ μέσα καὶ νὰ ψάξῃ νὰ βρῆ τὴ γυναῖκα τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ του.

Κάνει κάτι ἄλλο. Ἀκουμπᾶει τὶς χερσοῦκτες του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ καὶ σπρώχνει!

Ὁ τοίχος καταρρέει καὶ

μαζί του ένα μεγάλο μέρος του σπιτιού!

Σ' ένα παράθυρο στο μέρος του σπιτιού που μένει ακόμα όρθιο, φανερώνεται το πρόσωπο της "Ελσας, παραμορφωμένο από φρίκη και φόβο!

Ο Τρόμος αφήνει μιὰ κραυγή μίσους και θριάμβου. Τώρα, η γυναίκα του 'Υπερανθρώπου δεν μπορεί να γλυτώσει από τὰ χέρια του! Τώρα, θά πάρη την πολυπόθητη εκδίχσή του!

Λυγίζει τὰ γόνατά του για να απογειωθή και να όρμησει έναντίον της, μιὰ την ίδια στιγμή κάτι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια με δύναμι ἠλεκτρικῆς πρέσσας!

Εἶναι ὁ 'Υπεράνθρωπος, πού ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸ χτύπημα τῶν κεραυνῶν τοῦ Τρόμου κ' ἤρθε νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του γυναίκα!

Ἄρπάζει τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου ἀπὸ τὰ πόδια καὶ συσπῶντας τοὺς πανίσχυρους μυῶνες τῶν μπράτσων του καὶ τῆς πλάτης του, ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ με ἀπεριγραπτὴ μανία καὶ ὄρμη στὸν ἀέρα σὰν ρόπαλο τὸν Τρόμο!

Ὁ γίγαντας σασιτισμένος καὶ τρομαγμένος δὲν προλαβαίνει νὰ χρησιμοποίησῃ τοὺς κεραυνούς τῶν ματιῶν του καὶ ὁ 'Υπεράνθρωπος βρίσκει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ χτυπήσῃ χάμω τὸν ἀντίπαλό του, ὅπως χτυπάει κανεὶς ἕνα σφυρί!

Τὸ κεφάλι τοῦ Τρόμου προσκρούει πάνω στὸ σκληρὸ ἔδαφος με ξερὸ κρότο, ἐνῶ

ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ βγαίνουν οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ ἀπογνώσεως!

Ὁ 'Υπεράνθρωπος πού δὲν ἔχει παρατήσῃ καθόλου τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου, τὸν στριφογυρίζει πάλι με φόρα καὶ τὸν χτυπάει χάμω πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι!

Σὲ κάθε χύπημα, ὁ Τρόμος οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά: Τὸ μυαλό του βουίζει, σὰν νὰ δουλεύουν μέσα στὸ κρανίο του δέκα ἐργαστᾶσια μαζί! Τὰ μάτια του ἔχουν θαμπώσει καὶ ἡ θέλησί του, ἡ ἰσχυρὴ θέλησί του, πού τὸν κάνει νὰ μεταμορφώνεται ἔτσι παραλύει!

Προσπαθεῖ νὰ τινάξῃ τὰ πόδια του καὶ ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια του για νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του, μιὰ δὲν τὸ κατορθώνει! Ἡ φόρα τῆς περιστροφῆς στὸν ἀέρα εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κινήσῃ τὰ μέλη του!

Ἡ μαύρη σατανικὴ ψυχὴ του γεμίζει ἀπόγνωση. Καταλαβαίνει ὅτι τὸ τέλος του πλησιάζει! Δὲ θά μπορέσῃ ν' ἀντέξῃ για πολὺ ἀκόμα στὸ ἀδυσώπητο σφυροκόπημα τοῦ 'Υπερανθρώπου! "Ἄν με τὰ χτυπήματα συντριβοῦν τὰ κέρατά του καὶ ἡ δύναμί του ἐξασθενήσει: ἔτσι, τότε ὁ ὀργανισμὸς του δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ καταρρεύσῃ καὶ ὁ Τρόμος πού τόσοσους αἰῶνες εἶχε σκορπίσει τὸ Κακὸ πάνω στὸν κόσμο θά πεθάνῃ!

Ἡ σκέψι αὐτῆ κάνει τὸ

Θεὸ τοῦ Πολέμου νὰ καταβά-
λη μιὰ ὑστατή προσπάθεια.
Συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ ὑ-
πολείμματα δυνάμεων, πού ἔ-
μειναν ἀκόμα μέσα του, κα-
τορθώνει στὸ τέλος νὰ κἀνη
μιὰ ἀπότομη καὶ δυνατὴ σύ-
σπασι τοῦ κορμιοῦ του καὶ
νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀδυ-
σώπητη λαβὴ τοῦ Ὑπερανθρώ-
που!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν στρι-
φογυρίζει μὲ τόση φόρα, ὥστε
καθὼς ἐλευθερώνεται τὸ κορ-
μὶ του, ὁ Τρόμος ἐκσφενδο-
νίζεται ψηλά, πολὺ ψηλά μέ-
σα στὸν οὐρανό!

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ κοντο-
σταθῆ καθόλου, ξεμακρύνει
πετώντας ὀλοταχῶς καὶ χάνε-
ται μέσα στὸ γαλάζιο!

Ἡ Ἔλσα τρέχει κοντὰ στὸν
Ὑπεράνθρωπο, τὸν ἀγκαλιά-
ζει, χώνει τὸ πρόσωπό της
στὸ στήθος του καὶ ἀρχίζει
νὰ κλαίει!

Ἐνα ἄλλο κλάμα ἀκούγε-
ται κοντὰ τους.

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης! Ὁ
νάνος θρηνεῖ τὸ θάνατο τοῦ
Τσιπιτσιπί, τοῦ μικροσκοπικοῦ
τέρατος μὲ τὸ ράμφος, πού
σκοτώθηκε ὑπερασπιζόμενος
μὲ ἥρωισμό καὶ αὐτοθυσίαν
τὴν Ἔλσα.

—Ὁ... ὁ Τσιπιτσιπί!, τραυ-
λίζει: ὁ Κοντοστούπης ἀνάμε-
σα στους λυγμούς του. Ὁ Τσι-
πιτσιπί εἶναι νεκρός! Πέθανε!
Τὸ κορμάκι του εἶναι φορτὰ
τσακισμένο! Τὸ τσάκισε ὁ
Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου
ὁ δολοφόνος!...

Καὶ ὁ Κοντοστούπης μὲ τὸ
πρόσωπο μουσκεμένο στὰ δά-

κρυα, πέφτει στὰ γόνατα ση-
κώνει τὰ χέρια του ψηλά καὶ
συνεχίζει:

—Ὁρκίζομαι νὰ ἐκδι-κηθῶ!
Τσιπιτσιπί, ἀγαπημένε μου φί-
λε, πού θὰ μοῦ λείψης τόσο
πολὺ τώρα πού πέθανες, συγ-
χώρησέ με γιὰ ὅσα σοῦ ἔκα-
να ὅταν ἦσουν ζωντανός! Θὰ
ἐκδι-κηθῶ γιὰ τὸ θάνατό σου!
Ὁρκίζομαι... Ὁρκίζομαι νά...
Ὁρκίζομαι... ὠχ ἡ καρδούλα μου!

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος
ἀπὸ τὴ λύπη του...

Ὁ Τρόμος
ἐπιτίθεται πάλι!

ΠΕΡΝΟΥΝ μερικὲς ἑβδο-
μάδες... Τώρα, ὁ Ὑπεράνθρω-
πος, ἡ Ἔλσα κι' ὁ Κοντο-
στούπης βρίσκονται πάλι στὴ
Νέα Ὑόρκη. Δὲν μπόρεσαν νὰ
μείνουν περισσότερο στὴ Νό-
τια Ἀμερικὴ, στὸ μέρος ὅπου
τόσο τραγικὰ εἶχε πεθάνει ὁ
Τσιπιτσιπί.

Ὁ νάνος εἶναι ἀκόμα ἀπα-
ρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ
«ἄσπρονδου φίλου» του. Ἐχει
κυριευθῆ ἀπὸ βαθειὰ μελαγ-
χολία καὶ κάθεται ὠρες ἀτέ-
λειωτες σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σα-
λονιῦ ἢ τῆς βεράντας, ἀκίνη-
τος, ἀμίλητος, σαλεύοντας μόν-
ο τὰ χεῖλιά του καὶ τὴ μύτη
του κάθε τόσο.

Τοῦ λείπει πολὺ ὁ Τσιπι-
τσιπί. Εἶχε συνηθίσει ν' ἀκούη
ἀδ' ἀκόπα τὰ πειράγματά του
καὶ νὰ καυγαδίζει μαζί του,
καὶ τώρα πού ἡ στριγγή,
βραχνὴ φωνὴ τοῦ Τσιπιτσιπί
δὲν ἀκούγεται πιὰ, τὸ σπῆτι

φαίνεται σαν τάφος στον καημένο τὸ νάνο.

Κάθε τόσο αφήνει ἕνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ μουρμουρίζει:

— "Αχ, Τρόμε! Τὸ κακὸ πού μᾶς ἔκανες θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβά! "Αχ, Τρόμε! "Αχ, ἀτ:με δολοφόνε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἐξάλλου, προσπαθεῖ νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφή, μὲ τὸ ραδιοπομπό, μὲ τοὺς ὑπόλοιπους Ὑπερανθρώπους, πού βρίσκονται μὲ ἀποστολὴ σ' ἕνα μακρινὸ πλανήτη, γιὰ νὰ τοὺς καλέσῃ πίσω στὴ Γῆ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Τρόμο. Μὰ δὲν μπορεῖ. Κάτι ἀνωμαλίες στὶς μαγνητικὲς κηλίδες τοῦ Ἡλίου ἔχουν ἀπομονώσει, προσωρινά, τὴ Γῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανῆτες διακόπτοντας κάθε ραδιοεπικοινωνία!

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἀρχίζει ἡ δεύτερη καὶ τελευταία φάσι τῆς τρομερῆς αὐτῆς περιπέτειας, πού λίγο ἔλειψε νὰ κοστίσῃ πολὺ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸν κόσμο.

Καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἔλσα ἀκοῦνε λίγη μουσικὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ ὁ Κοντοστούπης, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, εἶναι θυσιζόμενος στὴ μελαγχολία του. Ξαφνικά ἡ μουσικὴ παύει ν' ἀκούγεται: καὶ μιὰ φωνὴ λέει μὲ ταραχή:

«Μὲ λύπη μας ἔχουμε νὰ ἀναγγεῖλουμε στὸν ἀμερικανικὸ λαὸ δυσάρεστα νέα. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἔχουν

...ἐξαφανισθῆ! Ναί. Χάθηκαν ξαφνικά μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τους, χωρὶς νὰ τοὺς δῆ κανεὶς νὰ βγαίνουν καὶ χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ πῆ κανεὶς τί ἀπέγιναν! Ὁλόκληρη ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία καὶ ὀλόκληρη ἡ κυβερνητικὴ ἀστυνομία ἔχουν κινητοποιηθῆ, ἀλλὰ ὡς τώρα δὲν ἔχουν ἀνακαλύψει τίποτα!

»Τὸ μυστήριο πού καλύπτει αὐτὲς τὶς ἐξαφανίσεις εἶναι βαθὺ καὶ ἀδιαπέραστο. Δυὸ μόνο ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς ἔχουν μείνει. Ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου κ. Τζὼν Μπάσον, πού βρίσκεται μὲ ἀποστολὴ στὴν Εὐρώπη, καὶ ὁ κοντόσωμος ἀλλὰ δυναμικὸς Ὑπουργὸς Ἀσφαλείας κ. Ἐντ Σμιθ, πού βρίσκεται τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη. Πιστεύεται ὅτι...»

Μιὰ ἄλλη φωνή, πολὺ πιὸ βαθεῖα καὶ πιὸ βροντερή, διακόπτει τὴν πρώτη μέσα στὸ ραδιόφωνο:

«Ἐδῶ Τρόμος, Θεὸς τοῦ Πολέμου! Ἀμερικανοί, μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὸν Πρόεδρό σας καὶ γιὰ τοὺς ὑπουργοὺς σας! Εἶναι σέ... καλὰ χέρια! Τοὺς ἀπήγαγα ἐγὼ καὶ τοὺς κρατῶ εἰχμαλώτους! Σὲ λίγο θὰ ἔχω ἀπαγάγει καὶ τὸν ὑπουργὸ Ἀσφαλείας! Ἐπειτα θὰ κάνω τὸ ἴδιο καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες κυβερνήσεις τοῦ κόσμου! Καί, ὅταν ὅλοι οἱ πρωθυπουργοί, οἱ Πρόεδροι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ὑπουργοὶ θὰ βρίσκονται στὰ χέρια μου, θὰ τοὺς ρίξω μαζὶ στὸν ὠκεανὸ γιὰ νὰ ἀπολαύσω τὴν ἡδονὴ νὰ τοὺς βλέ-

πω να πνίγωνται!»

Τὰ πρόσωπα τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τῆς Ἐλσας ἔχουν χλωμιάσει. Ὁ Κοντοστούπης ἀπὸ τῆ γωνιά του κυττάζει χαζὰ τὸ ραδιόφωνο, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του θγαίνουν μουρμουριστὰ ἀκατανόητες λέξεις:

— Κοντόσωμος... κοντόσωμος... εἶναι κοντόσωμος... Χμ! Ναι! Αὐτὸ εἶναι... κοντόσωμος!

Πετάγεται ὄρθιος καὶ θγαίνει στὴ θεράντα. Ἐκεῖ, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω καὶ ἀπογειώνεται. Σκίζει τὸν ἀέρα γοργὰ κατευθυνόμενος πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὕψώνεται τὸ κτίριο τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκεῖ, προσγειώνεται σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν, στρίβει σὲ μιὰ γωνιά, προχωρεῖ καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ κτίριο τῆς Ἀστυνομίας.

Πηγαίνει κοντὰ στὸ φρουρὸ τῆς εἰσόδου καὶ λέει:

— Θέλω νὰ δῶ τὸν ὑπουργὸ Ἀσφαλείας κ. Σμίθ! Εἶναι ἐπάνω;

Ὁ φρουρὸς κυττάζει ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή τὸ νάνο, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του, καὶ λέει:

— Ἐπάνω εἶναι, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν δῆς! Δὲν δέχεται κανένα!

— Μά..., ἀρχίζει ὁ Κοντοστούπης.

— Ἐκουμπίσου ἀπὸ δῶ, λέει ἄγρια ὁ φρουρὸς, πρὶν σὲ σπάσω στὸ ξύλο!

Ὁ Κοντοστούπης τὸν κυττάζει καλὰ - καλὰ. Λυπάται γι' αὐτὸ ποῦ θὰ κάνη, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη διαφορετικά. Πρέπει: ὅπωςδήποτε νὰ φτάσῃ ὡς τὸν ὑπουργὸ Ἀσφαλείας πρὶν ἀπὸ τὸν Τρόμο!

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση ἵνει μιὰ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ φρουροῦ, συγκρατώντας τὴ δύναμι του γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ φρουρὸς διπλώνεται στὰ δύο καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος.

Ὁ νάνος μπαίνει μέσα στὸ κτίριο, ἀνεβαίνει μιὰ σκάλα, διασχίζει ἕνα διάδρομο καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, ποῦ ἔχει τὴν ἐπιγραφή: «ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ». Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος».

Ὁ Κοντοστούπης ἀπλώνει τὸ χέρι του, γυρίζει τὸ πόμολο καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Βρίσκεται ἰσὺς μὲσα σ' ἕνα γραφεῖο, ὅπου τρεῖς ἄνδρες, καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, κουβεντιάζουν μὲ τὰ πρόσωπά τους γεμᾶτα ἀνυσυχία καὶ ἀγωνία. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι πολὺ κοντός, λίγο μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη.

Γυρίζουν κι' οἱ τρεῖς μαζὶ τραβώντας τὰ πιστόλια τους. Μὰ ξαναβάζουν τὰ ὄπλα τους στὶς τσέπες τους, ὅταν ἀναγνωρίζουν τὸν διάσημο Κοντοστούπη, τὸν δημοφιλεῖ νάνο βοηθὸ τῶν Ὑπερανθρώπων, οὗ τόσες φορές εἶχαν δημοσιεύσει οἱ ἐφημερίδες τὴ φωτογραφία του!

— Κύριοι, λέει ὁ Κοντο-

Μιά τρομακτική μονομαχία αρχί-
ζει ανάμεσα στον Υπερανθρωπο
και στον Θεό του Πολέμου! Οι
γροθιές του Υπερανθρώπου σφυ-
ροκοπούν αδυσώπητα τον Τρομο.

στούπης, ήρθα να σώσω τον
Υπουργό Ασφαλείας και να
προσπαθήσω να σώσω και
την υπόλοιπη κυβέρνηση! "Ας
μου επιτρέψει ο κ. Υπουργός
να πάρω τη θέση του, αφού
μεταμφεσθώ και πάρω τα
χαρακτηριστικά του!"

Οι τρεις άντρες βάζουν τα γέλια. "Επειτα, σοβαρεύονται καλοσκέπτοντα: την πρόταση του Κοντοστούπη και κυττάζονται μεταξύ τους ξηνώντας με άμχανία τὸ κεφάλι τους.

— Κάνετε γρήγορα, κύριοι!, λέει ὁ νάνος. Ὁ Τρόμος θάρρη ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή!....

Ὁ Κοντοστούπης
..... Ὑπουργός!

ΤΩΡΑ, ὁ κωμικὸς νάνος εἶναι καθισμένος μόνος μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Εἶναι μεταμφιεσμένος! Βέβαια, δὲ μοιάζει πέρα πολὺ μὲ τὸν Ὑπουργὸ Ἀσφαλείας, μὰ ἡ μεταμφιεσίς του εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν κἀν ἀγνώριστο!

Τὰ δάχτυλά του τρέμουν, καθὼς περιμένει νερθὴ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου. Ἡ καρδιά του χτυπάει τρελλά.

Μὰ ὁ Κοντοστούπης μωρμωρίζε:

— Μὴν ξεχνᾶς τὸν Τσιπιτσιπί! Θυμήσου πόσο φριχτὰ πέθανε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τρόμου! Μὴν ξεχνᾶς ὅτι βρῖσκεσαι ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς! Μὴν τὸ ξεχνᾶς αὐτὸ καὶ μὴν ἀφήνῃς τὴ δειλὴ ψυχὴ σου νὰ κυρεῦεται ἀπὸ φόβο! Ὅταν ὁ Τρόμος... νάτος! Ἔρχετα:!

Πραγματικά, μιὰ τεράστια μορφή μπαίνει στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ προσγειώνεται μπροστὰ στὸν

Κοντοστούπη! Εἶναι ὁ Τρόμος!

— Ποὸς... ποιὸς εἶσαι σὺ; ρωτᾶει ὁ Κοντοστούπης παίζοντας τὸ ρόλο του. Πῶς μπήκες ἐδῶ;

— Εἶσαι ὁ Ὑπουργὸς Ἀσφαλείας; ρωτᾶει ὁ Τρόμος μὲ τὴν ἀγροφωνάρα του.

— Ναι!, ἀπαντᾶει ὁ νάνος. Θὰ διατάξω νὰ σὲ συλλάβουν καί...

Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου ἀφήνει ἕνα σατανικὸ γέλιο καὶ, ἀπλώνοντας τὴ χερουκλα του, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸν γακά, τὸν σηκώνει ἀπὸ τὸ κάθισμά του, τὸν βάζει κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλῃ του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας.

— Θεέ μου!, κάνει ὁ νάνος. Θεέ μου!

Καὶ ὑποκρίνεται ὅτι χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Τὸ ἕνα του ἄνω μάτι μένει μισάνοιχτο καὶ παρακολουθεῖ ἀγρυπνᾶ τὶς κινήσεις τοῦ Τρόμου καὶ τὴν πορεία τοῦ ἀκολουθεῖ.

Περνοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, βγαίνουν στὴν ἐξοχὴ, διασχίζουν πετώντας ἕναν κάμπε, περνοῦν πάνω ἀπὸ μερικὰ βουνὰ καὶ χαμηλώνουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ λόφους, μέσα σὲ μιὰ βαθεῖα χαράδρα.

Ἐκεῖ, ὁ Τρόμος ἀκουμπᾶει τὸν Κοντοστούπη χάμω καὶ πηγαίνει κοντὰ σ' ἕνα τεράστιο μεχλό, πού εἶναι μπηγμένος μέσα στὸ ἔδαφος. Τὸν πιάνει καὶ τὸν τραβάει μὲ πολλὴ δυσκολία, καταβάλλοντας ὅλη τὴ δύναμὶ του.

Ἔνα μεγάλο μέρος τοῦ ἐ-

δάφους ανοίγει, σχηματίζοντας μια μεγάλη σκοτεινή τρύπα.

Ο Θεός του Πολέμου αρπάζει πάλι το νάνο και με μια βουτιά χώνεται μέσα στην τρύπα. Διασχίζουν μια ύπνομο και μπαίνουν μέσα σε μια υπόγεια σπηλιά, φωτισμένη από μερικούς πυρσούς στερεώμενους στον τοίχο.

Μέσα στη σπηλιά βρίσκονται καμμιὰ δεκαπενταριά άντρες, που ο Κοντοστούπης αναγνωρίζει αμέσως από φωτογραφίες τους που είχε δη στις εφημερίδες. Είναι ο Πρόεδρος της 'Αμερικής με την κυβέρνηση του!

— Κύριοι, σάς φέρνω τον συνάδελφό σας κ. Σμίθ, Υπουργό 'Ασφαλείας! Φροντίστε να τον διασκεδάσετε, ώσπου να σάς φέρω και την 'Αγγλική Κυβέρνηση!

Οι ύπουργοί κυττάζουν με άπορία τον Κοντοστούπη, μα ο νάνος τους κλείνει το μάτι. Αυτοί καταλαβαίνουν.

— Καλώς ήρθες, κ. Σμίθ, λέει ο Πρόεδρος. 'Ελπίζω να ελευθερωθούμε σύντομα από τα χέρια αυτού του κακούργου!

Ο Τρόμος γελάει κοροϊδευτικά κι' έπειτα γυρίζει και φεύγει. Ένας κρότος ακούγεται, καθώς σπρώχνει το μοχλό και κλείνει πάλι την είσοδο του καταφυγίου του!

Ο Κοντοστούπης εξηγεί στους ύπουργούς ποιός είναι και γιατί πήρε τη θέση του κ. Σμίθ.

Έπειτα βγαίνει κι' αυτός

από τη σπηλιά, πηγαίνει στην είσοδο της ύπνομο και προσπαθεί να άνασκηώσει τον βράχο που την φράζει.

Μά, όσες προσπάθειες κι' αν καταβάλλη, δεν μπορεί να άνοιξη την τρομερή καταπακτή του Θεού του Πολέμου! Ο βράχος είναι τόσο μεγάλος και τόσο βαρύς, ώστε κι' ο ίδιος ο Τρόμος είχε δυσκολευτή να τον μετατοπίσει, μολοντί είχε χρησιμοποιήσει και μοχλό!

— Μου φαίνεται πώς την έπαθα!, μουρμουρίζει ο νάνος. Πήγα για μαλλί και βγήκα κουρεμένος! Δηλαδή, εδώ που τα λέμε, δεν β γ ή κ α καθόλου, άφου είμαι άκόμα εδώ μέσα!

Κάθεται σε μια πέτρα και βυθίζεται σε σκέψεις. Τί να κάνει; Να προσπαθήσει να σκάψει και να άνοιξη από άλλου μια άλλη έξοδο;

Όχι! Δεν είναι δυνατόν αυτό, γιατί το έδαφος είναι πετρώδες και σκληρό!

Πώς να ελευθέρωση την άμερικανική κυβέρνηση;

Και τότε, ξαφνικά, σηκώνει το χέρι του και.. δίνει μια δυνατή καρπαζιά στο στέροκο του!

— Νά, βλάκα!, γρυλλίζει. Νά, χαζέ! Ξέχασες το ρολογάκι - ραδιοπομπό!

Πραγματικά, ο Κοντοστούπης είχε ξεχάσει τη μικροσκοπική συσκευή, που είναι περασμένη στο χέρι του, με την όποια μπορεί να κουβεντιάσει με τον 'Υπεράνθρωπο, από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά!

Τὸ σχέδιο
τοῦ Ὑπεράνθρωπου

Α ΠΛΩΝΕΙ ἀμέσως τὸ χέρι του, πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ μικροσκοπικοῦ ραδιοπομποῦ καὶ λέει:

«Ἐδῶ... Ὑπουργὸς Ἀσφαλείας Σμίθ! Λάθος, λάθος! Ἐδῶ, Κοντοστούπης! Ἐδῶ, Κοντοστούπης! Καλῶ τὸν Ὑπεράνθρωπο!»

«Ἐδῶ, Ὑπεράνθρωπος!, ἀπαντᾷ μιά φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπό. Τί ἔγινες, Κοντοστούπης; Πού βρίσκεσαι;»

«Βρίσκομαι μαζί μὲ τὸν Πρόεδρο καὶ τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Ἀμερικής! Μέσα σὲ μιά σπηλιά, πού ἡ εἰσοδὸς τῆς εἶναι φραγμένη ἀπὸ ἓνα βράχο τόσο μεγάλο καὶ τόσο βαρῦ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὸν μετακινήσω! Ἀκόμα κι' ὁ Τρόμος χρησιμοποιεῖ ἓνα μοχλὸ γιὰ νὰ τὸν ἀνοίγει! Ἔλα ἀμέσως, Ὑπεράνθρωπε!»

«Ἐρχομα! πού βρίσκεται ἡ σπηλιὰ αὐτή;»

Ὁ Κοντοστούπης τοῦ περιγράφει τὸ μέρος.

«Πού εἶναι τώρα ὁ Τρόμος;» ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

«Ἐπῆγε νὰ αἰχμαλωτίσει καὶ τὴν Ἀγγλικὴ κυβέρνησι!»

«Πολὺ καλά! Ἐρχομα!»
Ὁ Κοντοστούπης πιέζει πάλι τὸ κουμπάκι τοῦ ραδιοπομποῦ καὶ γυρίζει ἱκανοποιημένος κοντὰ στοὺς ὑπουργούς.

— Ἐρχονται ἐνισχύσεις, ἀγαπητοί μου... συναδέλφοι!, λέει μὲ χαρὰ. Καθὼς βλέπετε, ὁ... ὑπουργὸς Ἀσφαλείας φροντίζει γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται καὶ πετάει, ἀκολουθώντας τὸ δρόμο πού τοῦ εἶχε περιγράψει ὁ Κοντοστούπης. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, φτάνει στὴ χαράδρα καὶ βρίσκει τὸν τεράστιο μοχλὸ πού ἀνοίγει τὴν καταπακτὴ.

Τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ ἀτσάλινα μπράτσα του, πατάει γερὰ τὰ πόδια του χάμω καὶ τραβάει.

Τίποτα! Ὁ μοχλὸς δὲν ὑποχωρεῖ! Δὲν μετακινεῖται καθόλου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τραβάει πὸ δυνατὰ, μὰ καὶ πάλι ὁ μοχλὸς μένει ἀκίνητος στὴ θέσι του!

Τὸν παρατάει καὶ μένει γιὰ λίγο σκεπτικός, δὴνοντας μὲ ἀμηχανία τὸ κεφάλι του.

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του φωτίζεται. Καταλαβαίνει τί συμβαίνει. Ὁ βράχος, πού φράζει τὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς, εἶναι τόσο βαρὺ ὥστε γιὰ νὰ τὸν μετατοπίσει χρειάζεται ἓνα ἀντίδαρο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται, ἀκουμπᾷ τὰ πόδια του στὰ πέτρινα τειχώματα τῆς σπηλιάς, γέρνει πρὸς τὰ κάτω, ἀκουμπᾷ τὰ χέρια του πάνω στὸ μοχλὸ καί, τεντώνοντας ἀπότομα τὸ κορμί του, σπρώχνει μὲ ὅλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμή του.

Ἐνα τρίξιμο ἀκούγεται

καί μιὰ μεγάλη τρύπα ανοίγει στὸ ἔδαφος!

Μιά στιγμή ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται μέσα στὴ σπηλιά, ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως.

Τὸν ὑποδέχονται ὅλοι μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ Κοντοστούπης ὑποκλίνεται: κωμικά μπροστά του καὶ λέει:

— Ὡς... ὑπουργὸς Ἀσφαλείας, σοῦ εὐχομαί τὸ καλωσῶρες ἐκ μέρους ὄλων τῶν... συναδέλφων μου, Ὑπεράνθρωπε!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἔχει ὄρεξι: γὰ καλαμπούρα.

— Ἀκούστε!, λέει γοργά. Δὲν πρέπει νὰ βγῆτε ἀκόμα ἀπὸ ἐδῶ. Θὰ μείνετε μέσα στὴ σπηλιά: σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα! Ἔχω κάποιον σχέδιο, πού ἴσως μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐξοτισω μιὰ γὰ πάντα τὸν κακῶργο Θεὸ τοῦ Πολέμου καὶ νὰ ἀπαλλάξω ὀριστικά τὴν Ἀμερική καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεις του! Δὲν μπορῶ νὰ μείνω κι' ἐγὼ ἐδῶ, γιὰτὶ ὁ Τρόμος, βλέποντας τὴν εἴσοδο τῆς καταπακτῆς ἀνοχτῆ, θὰ καταλάβῃ τὴ συνέβη καὶ θὰ φύγῃ! Θὰ πάω νὰ τὸν περιμένω ἔξω!

— Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου! λέει ὁ Κοντοστούπης.

— Ὅχι!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἄν ὁ Τρόμος δῇ ὅτι λείπεις, θὰ ὑποψιαστῇ! Ἐσὺ θὰ κάνῃς κάτι ἄλλο. Ὅταν ἔρθῃ ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου καὶ γυρίσῃ γιὰ νὰ φύγῃ πάλι, θὰ τὸν φωνάξῃς ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού τὸ σῶμα του θὰ περ-

νάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς εἰσόδου! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα!, κάνει χαζὰ ὁ Κοντοστούπης. Δηλαδή δὲν κατάλαβα τίποτα! Θὰ τὸν φωνάξω. Ἔπειτα;

— Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά! ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καί, γυρίζοντας, βγαίνει γοργὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὅταν βρίσκεται πάλι: ἔξω, σπρώχνει μὲ δύναμι: τὸ μοχλό, κλείνει τὴν καταπακτῆ καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θάμνο...

Ἡ Πογίδα

ΠΡΕΣ περνοῦν... Ὁρες ἀτελειώτες, πού φαίνονται: σὰν αἰῶνες στὸν Ὑπεράνθρωπο... Ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύσι: του καὶ ἀκόμα νὰ φανῇ ὁ Τρόμος...

Ξαφνικά, ὅταν πιά ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζεται, ἓνα μαύρο σημάδι: κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸν οὐρανό.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καρφώνει ἐπάνω του τὰ μάτια του καὶ τὸ βλέπει: νὰ μεγαλῶνῃ, νὰ μεγαλῶνῃ, νὰ μεγαλῶνῃ, πλησιάζοντας ὀλοένα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναγνωρίζει: τώρα τὸ σημάδι: αὐτό. Εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, πού ἐπιστρέφει: ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία του στὴν Ἀγγλία!

Ὁ γίγαντας φτάνει πάνω ἀπὸ τὴ χαράδρα, χαμηλώνει καὶ προσγειώνεται κοντὰ στὸ

μοχλό. Κάτω από τις μασχάλες του κρατάει καμιά δεκαριά ανθρώπους, που οι φωτογραφίες τους έχουν πολλές φορές δημοσιευθή σ' όλες τις εφημερίδες του κόσμου.

Είνα' τα μέλη της αγγλικής κυβέρνησεως, που ο Τρόμος είχε αιχμαλωτίσει στο Λονδίνο!

Ο Θεός του Πολέμου τους άκουμπάει χάμω, μурμουρίζοντας:

— Όποιος τολμήση να δοκιμάση να δραπετεύση, θά πεθάνη!

Χωρίς να ύποψιάζεται ότι, σε απόστασι λίγων μέτρων πίσω του, είναι κρυμμένος ο μεγαλύτερος, ο πιο θανάσιμος έχθρός του, τραβάει το μοχλό και, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, άνοίγει την καταπακτή.

Έπειτα, σηκώνει πάλι τους Άγγλους ύπουργούς, που είναι κατάκοποι και έξηντημένοι: από το άναγκαστικό, κουραστικό ταξίδι: πάνω από τον ώκεανό, και χώνεται: μέσα στο κρησφύγετό του.

Φτάνει: στη σπηλιά και άκουμπάει χάμω τους αιχμαλώτους του. Τα μάτια του κυττάζουν γύρω θραμβευτικά!

— Σās έφερα, λέει: με τη βροντερή φωνή του, τους Άγγλους συναδέλφους σας, γὰ να μην πλήττετε μόνοι σας εδώ μέσα! Έλπίζω να περάσετε εύχάριστα στο διάστημα της νέας μου άπουσίας. Επ'τρέψατέ μου να άποσυρθώ. Έχω να μεταφέρω

εδώ τον βασιλιά της Άγγλίας, την κυβέρνησι της Γαλλίας και την κυβέρνησι της Ρωσίας!

Και, ξεσπώντας σ' ένα κοροϊδευτικό, διαβολικό γέλιο, γυρίζει: γὰ να φύγη.

Ο Κοντοστούπης τόν ακολουθεί από κοντά, πετώντας άπαλά ξοπίσω του γὰ να μην κάνη θόρυβο με τα βήματά του και γίνη αντίληπτός. Ο πονηρός νάνος έχει: καταλάβει ποιά είναι το σχέδιο του Υπεράνθρωπου και είναι έτοιμος να δώση άκόμα και τη ζωή του γὰ την έξόντωση του δολοφόνου, που είχε σκοτώσει τόν Τσιπιτσιπί!

Ο γίγαντας μπροστά κι' ο νάνος ξοπίσω βγαίνουν στην ύπόνομο και προχωρούν προς την έξοδο.

Και τότε, καθώς το κορμί του Τρόμου πάει να περάση μέσα από τη μεγάλη τρύπα, ο Κοντοστούπης τόν αρπάζει ξαφνικά από το πόδι, φωνάζοντας:

— Στάσου, κύριε Τρόμε! Ξέχασες τό... καπέλλο σου!

Σαστισμένος, ο Θεός του Πολέμου μένει γὰ μιὰ στιγμή μετέωρος, ακίνητος στον αέρα, με τόν μισό κορμί του έξω από την τρύπα και με τόν άλλο μισό μέσα.

Αυτή ή στιγμή είναι: αρκετή γὰ τόν Υπεράνθρωπο, που παραμονεύει έξω, έτοιμος γὰ δράσι.

Ορμάει: πάνω στο μεγάλο μοχλό, σπρώχνει μ' όλη την υπερφυσική δύναμι του και... ή καταπακτή κλείνει!

‘Ο τεράστιος και αφάνταστα βαρύν βράχος, που αποτελεί την πόρτα της σπηλιάς, μετατοπίζεται γοργά και... κλείνει το κορμί του Τρόμου, το σφηνώνει· έτσι ώστε ο Θεός του Πολέμου δεν μπορεί να κινηθή!

Το στομάχι του συμπιέζεται· ανάμεσα στο βράχο και στο πέτρινο έδαφος με τόσο δύναμη, ώστε ο Τρόμος αρχίζει να ούρλιαζει, να ούρλιαζει μ’ ένα μακρόσυρτο, διαπεραστικό και ανατριχιαστικό ούρλιαχτό!

Τα χέρια του είναι κι’ αυτά σφηνωμένα μαζί με το κορμί του!

‘Ο Τρόμος, ο Θεός του Πολέμου, είναι αιχμάλωτος στη διάθεση του ‘Υπεράνθρωπου!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος σπρώχνει ακόμα πιο πολύ το μοχλό, για να σφηνώσει πιο σφιχτά τον έχθρο του κόσμου, κι’ έπειτα μ’ ένα πήδημα βρίσκεται κοντά στον Τρόμο και τον αρπάζει από τα κέρατα!

Έτσι αρχίζει μια από τις δραματικές και πιο συγκλονιστικές σκηνές στην ιστορία των ‘Υπεράνθρωπων και έτσι αρχίζει ή τελευταία και πιο συνταρακτική φάση στην πάλη του Τρόμου με τους Προστάτες της ‘Ανθρωπότητας!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος πατάει τα πόδια του πάνω στο μέτωπο του Θεού του Πολέμου και, σφίγγοντας γερά τα κέρατα, τραβάει μ’ όλη του την υπερφυσική δύναμη, συσπώντας όλους τους μύωνες του κορ-

μίου του και του προσώπου του!

Ξέρει ότι, αν κατορθώσει να σπάσει τα κέρατα του κτηνώδους και σατανικού γίγαντα, όπως είχε κάνει άλλοτε ο ‘Υπερέλληνας, ή δύναμη του Τρόμου θα εξασθενήσει και θα υπάρχουν τότε έλπίδες να μπορέσει ο ‘Υπεράνθρωπος να τον εξοντώσει!

‘Ο Θεός του Πολέμου βογγάει από πόνο, λύσσα, μανία, απόγνωση και μίσος! Βογγάει όχι μόνο γιατί ο ‘Υπεράνθρωπος τον κάνει να υποφέρει τραδώντας του τα κέρατα, όχι μόνο γιατί το κορμί του κινδυνεύει να χωριστεί στα δύο από το σφίξιμο ανάμεσα στους βράχους, αλλά και γιατί, κάτω από την καταπακτή, ο Κουτοστύτης παίρνει κι’ αυτός μέρος στη μάχη με τρόπο έντελως κωμικό και άστείο!

‘Ο νάνος έχει κάνει κάτι απροσδόκητο. Έχει βγάλει τις μπότες του Τρόμου, καθώς τα πόδια του Θεού του Πολέμου κρέμονται στο κενό, και... γαργαλάει τις πατούσες του με ένα μουδιακι!

Αυτό ακριβώς είναι εκείνο που δεν μπορεί να ανεχθή ο Τρόμος. Το γαργάλισμα τον τρελλώνει και κάνει τους μύωνες του να παραλύουν και να αδρανούν!

‘Ο Τρόμος βογγάει και μουγγρίζει στην αρχή και κουνάει το κεφάλι του για να απαλλαγί από τον ‘Υπεράνθρωπο και τα πόδια του για να απαλλαγί από τον Κον-

τοστούπη. Μά δέν μπορεί νά ἀπαλλαγῆ, οὔτε ἀπὸ τὸν πρῶτο οὔτε ἀπὸ τὸν δεῦτερο! Καὶ δέν μπορεί νά χρησιμοποῖη τὸς κεραυνοὺς τῶν ματιῶν του, γιατί ὁ πόνος τὸν τυφλώνει!

Τὸ τέλος τοῦ Τρόμου

ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ξαφνικά, ἕνας ξερὸς καὶ διαπεραστικὸς κρότος ἀκούγεται. Τὰ κέρατα τοῦ Τρόμου σπάζουν ἀπὸ τὴ βάση καὶ μένουν στὰ χέρια τοῦ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρχίζει νά τὸν γυρίζῃ μὲ μανία στὸν ἀέρα.

Ὑπεράνθρωπου ποῦ χάνει τὴν ἰσορροπία του, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ κυλιέται χάμω εἰκοσι μέτρα μακριά.

Τὸ οὐρλιαχτό, ποῦ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Τρόμου, κάνει τὰ τειχώματα τῆς χαράδρας γύρω νά ἀντηχήσουν βουερά καὶ τὴ ραχοκοκκαλιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου νά ριγῆ παγερά.

Αὐτὴ ἡ ἐξόντωση: ἐνὸς παγηδευμένου ἀντιπάλου δέν ἀρέσει στὸν Ὑπεράνθρωπο. Δέν ταιριάζει στὸν ἀντρικό χαρακτήρα του. Μά δέν μπορεί νά γίνῃ διαφορετικό. Ὁ Τρόμος εἶναι ἕνας ἀρχιδολοφόνος! Χιλιάδες ἄνθρωποι ἔχουν χάσει τὴ ζωὴ τους ἐξαιτίας του καὶ χιλιάδες ἄλλοι θά πεθάνουν ἀν αὐτὸς μείνῃ ζωντανός! Πρέπει, λοιπόν, νά πεθάνῃ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάγεται: ὀρθὸς καὶ συσπειρώνεται γιὰ νά χυμῆξῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τοῦ κόσμου, καὶ νά τὸν ἀποτελειώσῃ!

Μά τὴν ἴδια στιγμή συμβαίνει κάτι ἐκπληκτικό.

Ὁ Τρόμος, οὐρλιάζοντας πάντα ἀπὸ ἀπόγνωση καὶ πόνου, συγκεντρώνει ὅλη τὴ θελησί του καὶ καθαρίζει τὸ θολωμένο βλέμμα του.

Ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν ματιῶν του ξεπηδοῦν δυὸ κεραυνοί!

Δυὸ πανίσχυροὶ κεραυνοί, ποῦ χτυποῦν τὸν τεράστιο βράχο, ποῦ φράζει τὴν καταπακτὴ καὶ κρατᾷ τὸ κορμὶ του παγηδευμένο!

Ὁ βράχος συντρίβεται! Καταρρέει σὲ σκόνῃ καὶ μικρο-

Και ο Τρόμος κατεβαίνει προς
τὸ κορμί τοῦ Ὑπεράνθρωπου μὲ
τὰ πόδια μπροστά!

σκοπικὰ πετραδάκια καὶ τὸ
κορμί τοῦ Τρόμου ἐλευθερώνεται!

Ἐλευθερώνεται: καὶ ἀπογειώνεται ὡς ρουκέττα πρὸς τὸν οὐρανὸν, γιὰ νὰ φύγη, νὰ φύγη μακριά, σὲ κάποιον ἔρημο πλανήτη πάλι: καὶ νὰ κρυφτῆ ἐκεῖ περιμένοντας νὰ ξαναφυτρώσουν τὰ κέρατά του, ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀγρυπνάει. Ἀπογειώνεται: ξεπίσω του, τὸν κυνηγᾷ μὲ πείσμα καὶ τὸν φτάνει. Πρὶν ὁ Τρόμος προλάβῃ νὰ χρησιμοποῖῃ τὴν τοὺς κεραυνούς τῶν ματιῶν του, ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ τὸν στριφογυρίζῃ μὲ μανία, ὡς ῥόπαλο, ὅ-

πως εἶχε κάνει μερικές ἑβδομάδες πρὶν στὴ Νότια Ἀμερική.

Τὸν στριφογυρίζῃ καὶ συγχρόνως χαμηλώνει πρὸς τὴ γῆ. Προσγειώνεται μέσα στὴ χαράδρα, ὅπου περιμένει μὲ ἀγωνία ὁ Κοντοστούπης, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση: τὸν χτυπάει πάνω στὰ πέτρινα τειχώματα!

Ἐνας ὑπόκωφος γδούπος ἀκούγεται καὶ τὸ κορμί τοῦ Τρόμου καταρρέει. Καταρρέει: καὶ κυλάει: καὶ πέφτει μέσα στὴν τρύπα τῆς καταπακτῆς!

Ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι:

— Μπορεῖ νὰ μὲ σκοτώσῃς Ὑπεράνθρωπε, μὰ πρὶν πεθᾷ-

νω θὰ σκοτώσω τις κυβερνήσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς!

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται μέσα στὴ μαύρη τρύπα μὲ τὸ κεφάλι μπροστά! Δισσχίζει σὰν σαῖτα τὴν ὑπόνομο καὶ προλαβαίνει τὸν Τρόμο στὴν εἴσοδο ἀκροβῶς τῆς σπηλιάς!

Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται πάνω του καὶ τὸν ἀρπάζει: ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ μιὰ συντριπτικὴ στραγγαλιστικὴ λαβή, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τοῦ σκεπάζει τὰ μάτια γιὰ νὰ ἐμποδίση τοὺς τρομακτικούς κεραυνούς του νὰ ξεσπάσουν!

Οἱ ὑπουργοί, τρομαγμένοι μπροστά στὴν ἀπερίγραπτη καὶ φοβερὴ πάλη μεταξὺ τῶν δύο γιγάντων τραβιόυνται πίσω καὶ ζαρώνουν σὲ μιὰ μακρινὴ γωνιά τῆς σπηλιάς, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Τρόμος κυλιόυνται χάμω, χτυπώντας ἀδυσώπητα ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ προσκρούοντας πότε πάνω στὸν ἓνα τοῖχο καὶ πότε πάνω στὸν ἄλλο!

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει κατέβη κι' αὐτὸς στὴ σπηλιά καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τοὺς δύο ἀντιπάλους. Κάθε φορὰ πού βρίσκει τὴν εὐκαιρία... γαργαλάει τὸν Τρόμο στὶς γυμνές πατούσες του ἢ στὶς μασχάλες του!

Ὁ Τρόμος οὐρλιάζει: καὶ κλωτσάει θλαστημῶντας ἄγρια τὸ νάνο καὶ συνεχίζει τὴν πάλη του μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, κατρῶννε: νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ

μάτια του ἀπὸ τὴν παλάμη τοῦ Ὑπεράνθρώπου!

Οἱ φοβεροὶ κεραυνοὶ τοῦ ἀναπηδοῦν, χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ὁ ἥρωάς μας ἀφήνοντας ἓνα βογγητό, σωριάζεται: χάμω ἀναισθητός!

Καγχάζοντας ἄγρια καὶ ἐροσβευτικά, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου γυρίζει πρὸς τοὺς ὑπουργούς, πού, ζαρωμένοι πάντα στὴ γωνιά τους, περιμένουν τώρα τὸ τέλος τους.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ. Ὁ Κοντοστούπης, μ' ἓνα τεράστιο πήδημα, ρίχνεται ἐναντίον του ἀπὸ πίσω, φωνάζοντας:

— Οἱ δύο μας τώρα, δολοφόνε! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Τσιπιτσιπί!

Προσγειώνεται στὸ σβέροκο τοῦ Τρόμου καὶ κάνει κάτι πού εἶχε δῆ ἄλλοτε νὰ κάνῃ ὁ Ὑπερέλληνας. Χώνει τὰ δάχτυλά του μέσα στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου!

Αὐτὸ σώζει τοὺς ὑπουργούς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, γιὰτὶ σταματᾷ τοὺς κεραυνούς, πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ξεπηδήσουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν!

Καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ φριχτὴ καὶ συγχρόνως κωμικοτραγικὴ σκηνή, μπροστὰ στὰ ἔντρομα μάτια τῶν ὑπουργῶν.

Ὁ Τρόμος, μουγγρίζοντας σὰν ἑκατὸ πληγωμένα λιοντάρια μαζί, στριφογυρίζει μέσα στὴ σπηλιά, μάταια προσπαθώντας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του,

πὸ τοῦ βασανίζει τὰ μάτια!

Τὸν χτυπάει μετὶ τῆς γροθιῆς του καὶ τὸν τραβάει, μὰ ὁ Κοντοστούπης, διψασμένος γιὰ ἐκδίκησι, σφίγγει τὰ δόντια του καὶ μένει πάντα κολημένος στὸ σβέρκο του, μὲ τὰ δάχτυλά του χωμένα μέσα στὰ μάτια του, μολονότι οἱ πόνο: του τοῦ προκαλοῦν τὰ χυπήματα τοῦ Τρόμου εἶναι ἀδιάσταχοι!

— ὦ ψυχούλα τοῦ καημένου τοῦ Τσιπιτσιπί!, μυρμουρίζει ὁ νάνος. Ἐλπίζω νὰ μὲ βλέπης αὐτὴ τῆ στιγμὴ καὶ νὰ δροσιζέσαι γιὰ τὴν τιμωρία τοῦ δολοφόνου σου! Δροσίσου, ὦ ψυχούλα τοῦ Τσιπιτσιπί, καὶ περιμένε με! Γιατί, ὅπως πᾶνε τὰ πράγματα, δὲ θ' ἀργήσῃ νάρθη νὰ σὲ βρῆ κι' ἡ δική μου ψυχὴ! Ὡχ! Πεθαίνω!

Μὲ μιὰ ἀπότομη σύσπαισι τῶν μυῶν τῶν ὤμων του, ὁ Τρόμος κατορθώνει νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὸν Κοντοστούπη!

Τὸ κορμὶ τοῦ νάνου διαγράφει μιὰ γοργὴ τροχιὰ στὸν ἄερα καὶ πηγαίνει καὶ βροντᾷ: πάνω σ' ἓναν τοῖχο καὶ σωρεύεται χάμω!

Ὁ Τρόμος κουνάει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεθολώσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν Κοντοστούπη!

— Ἔρχομαι, Τσιπιτσιπί, τραυλίζει ὁ νάνος μισολιπόθυμος.

Μὰ ὁ Τρόμος δὲν βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν

κωμικὸ σύντροφο τοῦ Ἑπερανθρώπου.

Κάτι ἀτσάλινο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν στριφογυρίζει στὸν ἄερα!

Εἶναι ὁ Ἑπερανθρωπος, ποῦ ἔχει συνέλθῃ!

— Τρόμε!, λέει. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ πιά ἀπὸ τὰ χέρια μου! Θὰ σὲ χτυπῶ στους τοίχους καὶ στὸ ἔδαφος, ὥσπου ἡ μαύρη ψυχὴ σου νὰ ἐγκαταλείψῃ πιά τὸ κακούργο καὶ κτηνώδες σῶμα σου καὶ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν κόλασι, ὅπου ἀνήκει!

Καὶ τὸ τρομακτικὸ, τὸ ἀδυσώπητο, τὸ ἀπερίγραπτο καὶ συγκλονιστικὸ σφυροκόπημα ἀρχίζει!

Χωρὶς νὰ τὸν παρατήσῃ οὕτε στιγμὴ, ὁ Ἑπερανθρωπος στριφογυρίζει τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου καὶ τὸν χτυπάει πᾶνω στὸν πέτρινο τοῖχο καὶ στὸ πέτρινο ἔδαφος, μὲ ὅλη ἢν ὑπερφυσικὴ δυνάμει του, ποῦ πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὸ θυμὸ ποῦ νοιώθει ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ τοῦ κόσμου, ἐναντίον τοῦ ἀποτρόπαιου ὄντος, ἐναντίον τοῦ πλάσματος ποῦ προσωποποιεῖ τὸ Κακὸ, ἐναντίον τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Κολάσεως πᾶνω στὴ Γῆ!

Τὸ ἔδαφος κλονίζεται καὶ ἡ σπηλιὰ ἀντιβουίζει ἀπὸ τὰ χτυπήματα καὶ ἀπὸ τὰ βογγητά, τὰ μουγγρητά καὶ τὰ οὐρλιαχτά τοῦ Τρόμου!

Μὰ, σιγά-σιγά, ὅσο τὸ σφυροκόπημα συνεχίζεται, οἱ κραυγὲς τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέ-

μου έξασθενούν, ὥσπου παύουν πιά ν' ἀκούγονται!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀδυσώπητος καὶ τρομερός, σὰν τὴ Θεία Δίκη, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ στριφογυρίζη σὰν σφεντόνα καὶ νὰ χτυπάει στοὺς τοίχους καὶ στὸ ἔδαφος τὸν ἀντίπαλό του.

Καὶ τότε, ξαφνικά, μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τοὺς θαμπώνει ὅλους μέσα στὴ σπηλιά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παρατάει τὸν Τρόμο, ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Τὸ κορμὶ τοῦ Τρόμου καίγεται! Κιτρινοκόκκινες φλόγες τὸ ἔχουν τυλίξει καὶ τὸ κατατρῶνουν!

— "Ἄγιε Ὀνούφριε!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης κάνοντας τὸ σταυρό του. "Ἄγιοι Πάντες! Δὲν ἔχω ξαναδῆ τέσιο πρᾶγμα! Δέν... Μανούλα μου!

"Ενας δυνατὸς κρότος ἀν-

τηχεῖ! Μιὰ ἔκρηξι! Τὸ κορμὶ τοῦ Τρόμου ἀρχίζει νὰ ζαρῶνῃ καὶ νὰ μικραίνει καί, μ' ἔναν ἀκόμα κρότο, διαλύεται καὶ μεταβάλλεται σ' ἓνα μικρὸ σωρὸ ἀπὸ μαύρη σκόνη; πού σπιθίζει ἀλλόκοτα!

Σιγὰ - σιγὰ, ἡ σκόνη αὐτὴ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα καὶ σκορπίζεται καὶ χάνεται ὀλότελα!

"Ὅλοι: μέσα στὴ σπηλιά σταυροκοπιούνται μὲ δέος. Ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου δὲν ὑπάρχει πιά! Ὁ φοβερότερος ἐχθρός, πού εἶχε γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος, δὲν ζῆ πιά γιὰ νὰ κἀνῃ κακὸ στὴν Ἀνθρωπότητα!

Ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπῃ ἀκούγεται τότε μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπῇ τῆς σπηλιάς:

— Ὁ θρασυδειλος!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Διαλύθηκε ἀπὸ τὸ φόβο του, γιατί, ἔγινα... Ὑπουργὸς Ἀσφαλείας!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε! S.O.S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!	11) Οἱ Ἄετοὶ ἐφοροῦν!
2) Οἱ τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα!
6) Οἱ Ὑπ ἀνθρωποὶ ἐξοντώνονται:	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
8) Ὁ Μαύρος Θεὸς Θανατώνει.	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
9) Κεραυνός, ὁ Γυῖος τοῦ Ὑπερανθρώπου.	19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ	20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκτανῶν
	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα
	23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται
	24) Στὴν Ἀγκαλιὰ Ἐρπετῶν

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

25) Σατοῦρ, ὁ Μαύρος Ὑπεράνθρωπος	42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα
26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων	43) Ὁ Ἑλ Γκρέκο Δεσμώτης
27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπεράνθρώπων	44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων	45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται
29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου	46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου
30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κερανοῦ	47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ
31) Οἱ Φερωτοὶ Μονομάχοι	48) Ἡ Γιγαντομαχία.
32) Ὁ Μυστικὸς τοῦ Πλαγῆτη Κρόνου	49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ Γκρέκο
33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος	50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας
34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς	51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη
35) Ζωντανὴ Παγίδα	52) Ὑπερέλληνας
36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν	53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάθρωπος
37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρωπος	54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων
38) Ὁ Πράσινος Τρόμος	55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου	56) Τοῦμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου
40) Οἱ Μαύροι Ἐασφόροι.	57) Σεζάμ, ὁ ἀάρατος Μάγος
41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ	58) Νυόκα, ἡ θεὰ τοῦ Καλοῦ.
	59) Τὸ γκρέμισμα τῶν κολοσσῶν.
	60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
	61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
	62) Ὁ πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα.

Ἐπιτέλους

ἔπειτα ἀπὸ καθυστέρησι ἀρκετῶν ἡμερῶν λόγῳ τῶν ἐορτῶν, ἐκυκλοφόρησε τὸ Τρίτο ἀπὸ τὰ «ΦΘΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ». Εἶναι τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μαλό

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

τὸ βιβλίον ποὺ ἐνθουσίασε καὶ ἔκανε νὰ δακρύσουν ἑκατομμύρια παιδιὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον! 160 σελίδες, ἐξώφυλλα ὄψφσετ, καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησι, τιμὴ μόνο 6 δραχμὲς!

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκασμαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οί τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οί τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἕκαστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἔκπτωσης. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 65

πού κυκλοφορεί την έρχόμενη εβδομάδα με τον συναρπαστικό τίτλο:

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

είναι αφιερωμένο στον ΚΕΡΑΥΝΟ, τον Γυιό του 'Υπερανθρώπου, και θα σκορπίση ρίγη αγωνίας και έθουσιασμού στα πλήθη των άγνωστών, που έχουν παρακολουθήσει τους 'Υπερανθρώπους από τα πρώτα τους βήματα!

Στό τεύχος αυτό συμβαίνει και ένα χαρμόσυνο γεγονός! 'Ο Κεραυνός συναντά έπιτέλους τη σύντροφο της ζωής του και διεξάγει έναν άπεγνωσμένο, γιγάντιο αγώνα για να την σώση από τα φριχτά όντα που άπειλούν την 'Ανθρωπότητα!

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

"Ένα τεύχος που θα μείνη άλησμόνητο!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 8ος — Άρ. τεύχους 64 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ'ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Πρώστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασίλειου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνα:

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλλάδια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή!!!

Με τὸ ἐρχόμενο τεύχος, τὸ 65, ἀρχίζει μιὰ νέα περίοδος στὴν έκδοσι τοῦ «Υπεράνθρωπου».

Γιὰ νὰ γίνουν οἱ περιπέτειες τῶν ἡρώων μας πιὸ δυνατές, πιὸ συναρπαστικές, πιὸ συγκλονιστικές, ὁ κ. Θάνας Άστρίτης ἀποφάσισε νὰ σᾶς προσφέρει ἀπὸ τὸ τεύχος 64 κάθε ἐβδομάδα μιὰ καινοτομία, ποῦ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσει ὅλους!

Τὸ τεύχος 64 εἶναι ἤδη ἀφιερωμένο ἀποκλειστικά στὸν 'Υπεράνθρωπο. Ἐγούμε δηλαδὴ μιὰ περιπέτεια μὲ ἥρωα τοῦ Καλοῦ μόνο τὸν 'Υπεράνθρωπο! Τὸ 65 θὰ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Κεραυνό! Τὸ 66 στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στὴν Άστραπή! Τὸ 67 στὸν 'Υπερέλληνα, τὸ Παιδί — Θαύμα!

Ἔτσι, οἱ ἥρωές μας ἀντιμετωπίζοντας ὁ καθένας μόνος του τοὺς ἐχθρούς τοῦ Κόσμου, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξουν ὅλη τὴ δράσι τους καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλη τὴ δύναμι τους!

Δὲν θὰ εἶναι ὅμως ἐντελῶς μόνοι: Θὰ τοὺς συνοδεύει ὁ λους ὁ ἀχώριστος σύντροφός τους, ὁ τρομερός... 'Υπερ-κοντοστουπής!

ΤΟΜ ΜΙΞ

ΒΟΗΘΕΙΑ!
Μ'ΕΚΛΕΨΑΝ!

ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟ ΝΤΟΜ
ΜΙΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΚΑΜΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ
ΚΑΟΥ-ΠΠΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΤΕΝΕΤΑΙ

ΠΗΤΕ ΜΠΡΑΚ
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ
ΧΡΥΣΟΥ

ΝΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΚΛΕΙΣΗΣ ΤΟ
ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ,
ΠΑΛΙΟΣΚΥΛΟ!

ΕΙΝΑΙ Ο ΠΗΤΕ
ΜΠΡΑΚ!
Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΩΝ
ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ!

ΟΧ!

